

ΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου.
Επίκουρου Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Η ιστορία της Πεντηκοστιανικής αίρετικής κίνησης είναι συνυφασμένη με την επιφυλακτική και κριτική στάση που κράτησε όχι μόνο για τους παραδοσιακούς κλάδους του Προτεσταντικού κόσμου (π.χ. Λουθηρανοί, Μεταρρυθμισμένοι, Βαπτιστές κ.ά.), αλλά και για το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών (ΠΣΕ).

Η στάση των κλασικών Πεντηκοστιανικών κινημάτων από την αρχή της ίδρύσεως του ΠΣΕ τό 1948 μέχρι σήμερα, δέν είναι ένιαία. Οί πρώτες επαφές του Πεντηκοστιανικού χώρου μέ τό ΠΣΕ άρχισαν τή δεκαετία του 1950 μέ τήν πρωτοβουλία δύο επιφανών Πεντηκοστιανών, των Donald Gee (1891-1966) και David du Plessis (1905-1987).

Τή δεκαετία του 1960 οί σχέσεις κάποιων Πεντηκοστιανικών κινημάτων μέ τό ΠΣΕ έγιναν πιό στενές ένω είχε προηγηθεί ή ένταξη στό ΠΣΕ, τό 1961 στό Νέο Δελχί, των δύο πρώτων Πεντηκοστιανικών κινήσεων από τή Χιλή. Προϊόντως του χρόνου έντάχθηκαν και άλλα Πεντηκοστιανικά κινήματα από διαφορετικά γεωγραφικά διαμερίσματα του κόσμου, κυρίως όμως προερχόμενα από τον λεγόμενο Τρίτο Κόσμο.

Τό γεγονός της ένταξης, ήδη από τό 1961 Πεντηκοστιανικών κινήσεων στό ΠΣΕ, στό χώρο των Πεντηκοστιανών έχει γίνει μέχρι σήμερα άφορμή έντάσεων, ένστάσεων και αντιπαραθέσεων, πραγματικότητα που ύφίσταται μέχρι σήμερα. Η άπ' αρχής ύφιστάμενη καχυποψία του Πεντηκοστιανικού χώρου άπέναντι στό ΠΣΕ είναι μέχρι σήμερα ύπαρκτή και τά επί μέρους ανοίγματα κάποιων κινήσεων προς αυτό,

άξιολογούνται ως άμφιλεγόμενα.

Αντιπροσωπευτικές άποδείξεις αυτής της άρνητικής στάσης του κλασικού Πεντηκοστιανισμού έναντι του ΠΣΕ αποτελούν μεταξύ των άλλων, και ό χαρακτηρισμός του παλαιότερα, όπως αναφέρει ό W. Hollenweger, ως «συναυτουργό του Άντιχρίστου», ένω στην ίδια συνάφεια και ό Πεντηκοστιανός Καθηγητής A. Anderson, μεταξύ των άλλων, ύπογραμμίζει και τή θέση της γενικής συνέλευσης των Συνάξεων του Θεού τό 1963, μιά εκ των μεγαλύτερων κλασικών Πεντηκοστιανικών κινήσεων διεθνώς, όπου χαρακτηριζαν τό ΠΣΕ ως έκφραση της θρησκευτικής Βαβυλώνας που αναφέρει τό βιβλίο της Άποκαλύψεως (Άποκ. 17, 5).

Η εμφάνιση της Νεοπεντηκοστιανικής -Χαρισματικής κίνησης συνέβαλε τή δεκαετία του 1970, στό νά ύπάρξουν βήματα μεγαλύτερης προσέγγισης και άπόπειρες κατανόησης του κινήματος. Τουτο όφείλεται στό γεγονός, ότι σύμφωνα μέ τον Ch. O. Donnell ή Χαρισματική κίνηση ήταν άνοιχτή στόν Οικουμενισμό. Αυτή ή παράμετρος όμως, δέν στάθηκε ικανή νά κάμψει τήν άρνητική στάση των κλασικών Πεντηκοστιανών έναντι του ΠΣΕ.

Ο P. Zimmerling συνθέτοντας τίς επί μέρους αντιρρήσεις των Πεντηκοστιανών εκπροσώπων αναφέρει τρεις βασικούς λόγους που καθιστούν τον κλασικό Πεντηκοστιανισμό άρνητικό άπέναντι στό ΠΣΕ. Ο πρώτος λόγος είναι ό φονταμενταλιστικός λόγος κατανόησης της Άγίας Γραφής από τους Πεντηκοστιανούς, σέ αντίθεση μέ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

**Η' ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΔΙΚΤΥΟΥ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ
ΜΕΛΕΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΩΝ ΛΑΤΡΕΙΩΝ**

Λιουμπλιάννα, 17-20 Σεπτεμβρίου 2015

Τό «Διορθόδοξο Δίκτυο Πρωτοβουλιῶν Μελέτης Θρησκείων καί Καταστροφικῶν Λατρειῶν», πού ἔχει συγκροτηθεῖ ἀπό μέλη Ὁρθόδοξων Πρωτοβουλιῶν Γονέων, οἱ ὁποῖες δραστηριοποιοῦνται στόν διεθνή Ὁρθόδοξο χῶρο, πραγματοποίησε τήν 8η Συνάντησή του στήν Λιουμπλιάννα. Στό «Δίκτυο» αὐτό συμμετέχει καί ἡ «Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ τῆς οἰκογένειας καί τοῦ ἀτόμου», ἡ ὁποία ἐκπροσωπήθηκε ἀπό τόν πρόεδρό της κ. Κωνσταντῖνο Παπαχριστοδούλου.

Τό γενικό θέμα τῆς συνάντησης ἦταν «Λατρεῖες-Νεοπαγανισμός-Ἐκκοσμίκευση: κίνδυνος γιά τή διάβρωση τοῦ Ὁρθόδοξου φρονήματος». Συζητήθηκε ἐπίσης καί τό θέμα «τῆς διείσδυσης τοῦ Ἰσλαμισμοῦ στήν Εὐρώπη καί τό μέλλον τοῦ Χριστιανισμοῦ στή Μέση Ἀνατολή». Ἡ συνάντηση πραγματοποιήθηκε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Εἰρηναίου καί φιλοξενήθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ζάγκρεμπ καί Λιουμπλιάννας κ. Πορφύριο.

Παρέστησαν ἐπίσης καί ἐκπρόσωποι τῶν κατά τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μέ Συνοδική Απόφαση, ἐξεπροσώπησε ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Κυριακός Τσουρός, Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσε-

τήν ἀποδοχή ἀπό μέλη τοῦ ΠΣΕ νεώτερων μορφῶν Βιβλικῆς κριτικῆς καί θεωριῶν. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ἡ ὑποψία, ὅτι ὁ στόχος τοῦ ΠΣΕ εἶναι νά καταστεῖ ἓνας ὑπερεθνικός ὀργανισμός μέ τή δημιουργία μιᾶς ὑπερεκκλησίας, κάτι ἀνάλογο μέ τή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία. Καί ὁ τρίτος λόγος σχετίζεται μέ τό γεγονός τῆς ἀνοχῆς, πλὴν ὅμως τῆς μὴ ἀναγκαιότητος ὑπαρξῆς τῆς λεγομένης «ἐμπειρίας τοῦ Βαπτίσματος μέ Ἅγιο Πνεῦμα» μέ τίς ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις της ἀπό ὅλα τά μέλη τοῦ ΠΣΕ.

Οἱ τρεῖς αὐτοί λόγοι συντελοῦν καθοριστικά στήν κριτική καί ἐπικριτική στάση τῶν κλασικῶν Πεντηκοστιανικῶν κινήματων ἔναντι τοῦ ΠΣΕ. Ὁ G. Hobson προσθέτει στοὺς ἀνωτέρω λόγους καί τό γεγονός,

ὅτι οἱ κλασικοὶ Πεντηκοστιανοὶ στέκονται ἐπικριτικά ἔναντι τοῦ ΠΣΕ, καθὼς φοβοῦνται ἄκαιρες συνενώσεις καί δογματικούς συμβιβασμούς.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καί ἡ θέση τοῦ F. Frost πού ἐπισημαίνει, ὅτι ὁ κλασικός Πεντηκοστιανισμός διατυπώνει ἔναντι τοῦ ΠΣΕ κατηγορίες παρόμοιες μέ αὐτές τῶν Προτεσταντῶν Φονταμενταλιστῶν.

Ὁ κλασικός Πεντηκοστιανισμός ἀποτελεῖ ἓναν, μεταξύ τῶν ἄλλων νεώτερων Προτεσταντικῶν σχηματισμῶν, πού διατηροῦν ἀρνητική καί ἐπικριτική στάση ἀπέναντι στό ΠΣΕ, παρά τό γεγονός, ὅτι ὑπάρχουν ἐντός του ἐπί μέρους κινήματα πού διαφοροποιοῦνται ὡς πρὸς τή στάση τους, ἀπό τόν κύριο κορμό τοῦ Πεντηκοστιανισμοῦ.